

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU
STALNA SLUŽBA U SLAVONSKOM BRODU
 Trg pobjede 13

Broj: 7/P-415/2011-81

PRESUDA
i
RJEŠENJE

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU, STALNA SLUŽBA U SLAVONSKOM BRODU, U IME REPUBLIKE HRVATSKE, po sutkinji Mirni Vujčić, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKE AUTOCESTE d.o.o. Zagreb, Širolina 4, OIB: 57500462912, kojeg zastupa punomoćnik Antun Stuparević, odvjetnik iz Slavenskog Broda, protiv tuženika KAMEN-INGRAD d.d. u stečaju, Velika, Trg bana Jelačića 9, OIB: 75852810093, kojeg zastupa punomoćnik Andrija Lalić, odvjetnik iz Slavenskog Broda, radi utvrđenja osnovanosti tražbine u iznosu od 4.572.650,33 Kn, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 23. listopada 2012. godine u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika te ročišta za donošenje i objavu presude održanog dana 29. listopada 2012. godine u nenazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika

presudio je

I Utvrđuje se osnovanom tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 4.492.189,30 Kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

II Odbija se kao neosnovan višak tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrditi osnovanom tražbinu tužitelja prema tuženiku u iznosu od 80.461,00 Kn kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda.

i

riješio je

I Odbacuje se tužba kao nedopuštena u dijelu u kojem tužitelj traži utvrditi osnovanom tražbinu tužitelja prema tuženiku po osnovi zakonskih zatezних kamata na iznos tražbine od 4.572.650,33 Kn po kamatnoj stopi od 15% godišnje koje teku od dana otvaranja stečajnog postupka tj. od 10. travnja 2006. godine do 31. prosinca 2007. godine, a od 01. siječnja 2008. godine do isplate po kamatnoj stopi od 14% godišnje, a u slučaju promjene zatezne kamate po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je

Broj: 7/P-415/2011-81

vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena koje potraživanje ulazi u niži isplatni red.

II Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 710.315,01 Kn, a to u roku od osam dana.

III Odbija se višak zahtjeva tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 466.244,99 Kn kao neosnovan.

IV Odbacuje se zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u iznosu od 41.940,00 Kn kao nedopušten.

Obrazloženje

Tužitelj uređenom tužbom traži utvrditi osnovanom tražbinu tužitelja prema tuženiku u iznosu od 4.572.650,33 Kn kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda te tražbinu po osnovi zakonskih zatezних kamata na utvrđeni iznos potraživanja od 4.572.650,33 Kn po stopi od 15% godišnje koja teče od dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom tj. od 10. travnja 2006. godine do 31. prosinca 2007. godine, a od 01. siječnja 2008. godine do isplate po stopi od 14% godišnje, a u slučaju promjene zatezних kamata u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, koje potraživanje ulazi u niži isplatni red, kao i utvrđenje osnovanom tražbine tužitelja po osnovi troškova postupka prema troškovniku i odluci suda koje potraživanje ulazi u niži isplatni red.

U tužbi, a i tijekom postupka, u bitnome navodi, da je tijekom 2004. godine pravni prednik tuženika bio glavni izvođač radova na dionici autoceste Zagreb – Split na potezu Brloška Dubrava - Brinje koji posao je dobio po osnovi javnog natječaja, da je tijekom lipnja 2004. godine kao podizvođače morao angažirati i druge tvrtke, svaku za njezin dio posla, pa je tako angažirao i tvrtku Cestar iz Slavenskog Broda, Industrogradnju iz Zagreba i IGM Tounj iz Tounja. Očitovao se da je tuženik, kao glavni izvođač bio ovlašten uvrstiti i radove i robu od podizvođača u svoje račune i naplatiti ih umjesto podizvođača od investitora tj. tužitelja, ali i obvezu tako naplaćena sredstva platiti svojim podizvođačima, da je prani prednik tuženika tako učinio sa svim podizvođačima osim sa društvom IGM Tounj od kojeg je primio četiri fakture na ukupan iznos od 3.433.099,12 Kn, uvrstio ih u svoje račune prema tužitelju i naplatio, ali realizirana sredstva nije prosljedio ovome podizvođaču već ih je zadržao za sebe što dokazuju i dopisi pravnog prednika tužitelja prema društvu IGM Tounj. Očitovao se da je tvrtka IGM Tounj pred Trgovačkim sudom u Zagrebu protiv tužitelja podigla ovršni prijedlog i ishodila presudu kojim je tužitelj dužan platiti iznos od 3.433.099,12 Kn sa zatezним kamatama koje na iznos od 989.833,35 Kn teku od 30. srpnja 2004. godine od isplate, na iznos od 1.368.022,67 Kn od 30. srpnja 2004. godine do isplate, na iznos od 731.892,19 Kn od 05. kolovoza 2004. godine do isplate, na iznos od 343.350,91 Kn od 22. kolovoza 2004. godine do isplate, kao i naknaditi parnične troškove u iznosu od

Broj: 7/P-415/2011-81

260.632,92 Kn sa kamatama od 12. prosinca 2005. godine do isplate, pa kako je tuženik putem svoje fakture naplatio ove tražbine od društva IGM Tounj upravo u visini glavnice, ali taj novac nije nikada prosljedio društvu IGM, smatra da je osnovana njegova tražbina jer je ove iznose pravni prednik tuženika stekao bez pravne osnove.

U odgovoru na tužbu, a i tijekom postupka tuženik je osporio tužbu i tužbeni zahtjev te istakao da su tužitelj i pravni prednik tuženika bili u ugovornom odnosu kao investitor i izvođač na gradnji dionice autoceste Zagreb- Split na potezu Brloška-Dubrava i Brinje po ugovorima od 12. veljače 2004. godine i 24. prosinca 2003. godine, a da je društvo IGM Tounj bilo podizvođač tuženika, pa se radi o dva različita poslovna odnosa, a ugovorne odredbe ne utvrđuju nikakvu obvezu i dužnost plaćanja između kooperanta tuženika i tužitelja. Očitovao se da je tuženiku nepoznato iz kojih razloga je tužitelj ušao u poslovni odnos s kooperantom tuženika IGM Tounj i da bi tužba i tužbeni zahtjev trebali biti usmjereni prema drugom tuženiku, da tuženik ne navodi niti broj ovršnog spisa niti broj parničnog spisa i presudu ne prilaže uz tužbu, pa smatra da tužbu treba odbaciti.

Tužitelj se, nadlaje, očitovao da se u stečajnom postupku koji je otvoren nad tuženikom prijavio pravovremeno kao stečajni vjerovnik, da ima pravni interes za vođenje ove parnice, da je iz izvotka iz rješenja poslovni broj St-76/06-175 od 10. srpnja 2006. godine utvrđeno u točki I do točke VI u cijelosti osporena prijavljena tražbina tužitelja u visini od 10.963.359,10 Kn koja je svrstana u drugi viši isplatni red tražbina viših isplatnih redova, a tužitelj upućen pokrenuti parnicu i da je pravovremeno stavio prijedlog za nastavak parnice.

Tuženik se podneskom od 29. studenog 2007. očitovao da je nad tuženikom otvoren stečajni postupak 10. travnja 2006. godine i da preuzima parnični postupak, da tužitelj ne može ulaziti u odnos tuženika i njegovih kooperanata, a niti u poslovni odnos s kooperantom tuženika jer se radi o gruboj povredi poslovnih odnosa.

Tužitelj se očitovao da nije dužan prema postojećim propisima navesti po osnovi kojeg ugovora je tuženik dužan platiti tužitelju utuženu svotu jer osim ugovornih mogu nastati i izvanugovorne obveze, da je dao izričite uputu tuženiku prije izvršenja posla kojom je tuženiku naloženo sklapanje ugovora o građenju s njegovim kooperantom i obavljanje dodatnih radova, kako bi plaćanje tom kooperantu preko računa tuženika bilo po zakonu osnovano, a da je tuženik primio novac za tvrtku IGM Tounj i isti nije prosljedio tome društvu dokazuje činjenica da u svojoj okončanoj i privremenoj situaciji su točno i precizno fakturirani iznosi za ime i račun društva IGM Tounj, a to potvrđuje i njegov dopis tvrtki IGM Tounj kojim se očitovao da nije u mogućnosti izvršiti za sada svoju obvezu zbog poslovnih teškoća i predlaže rješenje problema plaćanja u modelu odgode plaćanja, a to potvrđuju i dopisi direktora tvrtke IGM Tounj tužitelju. Očitovao se i da je izvadak iz rješenja u stečajnom postupku dobio 26. srpnja 2006. godine te odmah 03. kolovoza 2006. godine tražio nastavak parničnog postupka.

Tuženik je tvrdio i da tužitelj nije dokazao da je tuženik primio četiri fakture na iznos od 3.433.099,12 Kn od strane društva IGM Tounj i uvrstio ih u svoje račune prema tužitelju i naplatio ih, da tehnička jedinica Bosiljevo – Sveti Rok piše tuženiku da je odobrila određene radove, među kojima i radove društva IGM Tounj i da se kasnije ti radovi pokriju ugovorima, a koja nije ugovaratelj radova niti ovlaštena

Broj: 7/P-415/2011-81

9

potpisati ugovor, pa osporava navode da je tužitelj dao tuženiku uputu prije izvršavanja posla od strane društva IGM Tounj već naknadno s ciljem da se pokriju radovi, a u tom smjeru je išla i presuda Trgovačkog suda u Zagrebu. Nadalje se očitovao da tužitelj nije dokazao da je isplatio iznos od 3.693.732,04 Kn sa zateznim kamatama i parničnim troškovima te da su radovi na koje se poziva tužitelj u tužbi izvedeni izvan ugovora od 12. veljače 2004. godine broj 45212-400918/04.

Tužitelj se očitovao da je dokazao aktivnu legitimaciju koja se temelji na presudi Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3861/2005 od 12. prosinca 2005 godine i ispravama da je tuženiku plaćen sporni iznos kojeg isti nije isplatio dobavljaču asfaltne mase društvu IGM Tounj, pa je to morao platiti tužitelj po presudi i to glavni dug dana 30. prosinca 2005. te kamate i troškove 28. travnja 2009. u iznosu od 1.092.456,85 Kn te i daljnje kamate 24. srpnja 2009. , te da je sam tuženik u okončanoj i privremenoj situaciji jasno specificirao „asfalterske radove“ i da se radi o radovima po nalogu HAC-a. Očitovao se da je u predmetu P-3861/2005 tuženik bio pozvan na miješanje u parnici na strani tužitelja kao tuženika u tom postupku i da je prema prijavi tražbine i dopuni prijave tražbine u stečajni postupak ista osnova tražbine, a visina je utvrđena zbog otvaranja stečajnog postupka. wje!

Tuženik je tijekom postupka nadalje isticao i da je tužitelj izvršio subjektivnu i objektivnu preinaku tužbe koja je nedopuštena, jer se radi o novom tužbenom zahtjevu u odnosu na drugu pravnu osobu, čemu se protivi. Istakao je da je nastupio gubitak prava tužitelja na vođenje parnice, jer je izvadak iz rješenja poslovni broj St-76/06-175 od 10. srpnja 2006. godine tužitelj primio 26. srpnja 2007. godine, a prijedlog za nastavak postupka zaprimljen je u sudu 07. prosinca 2006. godine, pa je nastupio gubitak prava na vođenje parnice. a da dokaz koji to dokazuje predstavlja falsifikat poslovnog dokumenta.

Tužitelj se očitovao da je pravovremeno stavio prijedlog za nastavak postupka i postupio sukladno raspravnom rješenju sa ročišta od 06. prosinca 2007. godine i podneskom od 10. prosinca 2007. godine uredio tužbeni zahtjev, a ispravio je i naziv tužitelja i označio ga kao Hrvatske autoceste d.o.o. Zagreb, Širolina 4.

Tuženik je tvrdio da se odnosi između stranaka trebaju cijeliti prema sklopljenim ugovorima o građenju broj 45212-400-918/04 od 12. veljače 2004. godine i broj 45212-400-7379/03 od 24. prosinca 2003. godine i da je pred sudom u Zagrebu nedostaje rješenje suda da se dopušta miješanje u parnicu tuženika.

U tijeku dokaznog postupka izvršen je uvid u privremenu situaciju broj 3 od 22. rujna 2004. godine s troškovnikom, okončanu situaciju od 15. srpnja 2005. godine s troškovnikom, Zapisnik o okončanom obračunu za izvedene radove na izgradnji prometnih površina s odvodnjom PUO Brloška Dubrava, Dionica III C2 Žuta Lokva-Ličko Lešće od 11. srpnja 2005. godine, privremenu situacija broj 4 od 10. rujna 2004. s troškovnikom, okončanu situacija od 16. ožujka 2005. godine s troškovnikom, Zapisnik o okončanom obračunu za izvedene radove na izgradnji prometnih površina s odvodnjom na PUO Brinje na auto cesti Zagreb-Split Dionica III C1 Jezerane - Žuta lokva od 15. ožujka 2005. godine, dopis tuženika od 24. rujna 2004. godine, dopise pravnog prednika tuženika od 24. rujna 2004, 14. listopada 2005. i 20. kolovoza 2004. godine, zahtjev za produženje roka od 20. kolovoza 2004. godine, Ugovor broj 45214-400-918/04 od 12.

Broj: 7/P-415/2011-81

veljače 2004. godine, Ugovor broj 45212-400-7379/03 24. prosinca 2003. godine, obračun radova pojačanog angažmana izvoditelja uvedenih ciljem ubrzane izgradnje zbog puštanja dionice u promet do kraja lipnja 2004. godine od 06. kolovoza 2004. godine, dopis društva IGM Tounj tužitelju o 05. travnja 2005. godine, izvadak iz rješenja poslovni broj St-76/06-175 od 10. srpnja 2006. godine, presliku povratnice na listovima 88 i 89 i izvadak iz rješenja, prijavu tražbine tužitelja od 25. svibnja 2006. godine i dopunu prijave tražbine od 30. lipnja 2006. godine, presliku povratnice i prijemne knjige na listovima 131 i 132 spisa te originale tih isprava, presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3861/2005, presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-219/06-4 od 12. prosinca 2005. godine, bankovni izvadak broj 64 i potvrde o izvršenim transakcijama na listovima 152-153, 157-158, 161-167 spisa te je izvedeno financijsko vještačenje po vještacima Filipu Tolić dipl. ecc. i mr. Mirjani Radman Funarić dipl. ecc. Tužitelj je odustao od saslušanja svjedoka Stanislava Šutej, Ivna Pađen i Josipa Sapunar. Nije prihvaćen dokazni prijedlog tuženika da se provede financijsko vještačenje na okolnost kompletnog financijskog poslovanja po svim ugovorima između stranka jer je činjenično stanje dovoljno razjašnjeno za donošenje odluke. Na temelju tako provedenog dokaznog postupka utvrđeno je da su tužba i tužbeni zahtjev djelomično osnovani, a djelomično neosnovani.

Sporno je između parničnih stranaka da li je osnovana tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 4.572.650,33 Kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda te tražbina tužitelja prema tuženiku po osnovi zateznih kamata na iznos tražbine od 4.572.650,33 Kn koja teče od dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom tj. od 10. travnja 2006. godine do isplate kao tražbina nižeg isplatnog reda.

Nije osnovan prigovor tuženika da je tužitelj izvršio subjektivnu preinaku tužbe na način da je uz tužitelja stupio novi tužitelj jer je tužitelj ispravio naziv tužitelja kako bi se postupak mogao nastaviti sa strankom koja može biti stranka u postupku. Iako se tuženik protivio preinaci tužbenog zahtjeva koju je tužitelj izvršio na ročištu od 24. ožujka 2011. godine, preinaka je dopuštena sukladno odredbi čl. 190.st.2. Zakona o parničnom postupku (dalje ZPP) jer je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa između stranaka, a i tužbeni zahtjev je na takav način uređen sukladno odredbi čl. 178.st.1. Stečajnog zakona (dalje SZ, NN 123/03 i dr.).

Neosnovan je i prigovor tuženika da tužitelj nije pravovremeno podnio prijedlog za nastavak postupka u ovoj pravnoj stvari. Uvidom u povratnicu za izvadak iz rješenja St-76/06-186 utvrđeno da je taj izvadak tužitelj primio 26. srpnja 2009. godine, a uvidom u spis utvrđeno je da je podnesak tužitelja kojim predlaže nastavak postupka sud zaprimio 07. kolovoza 2006. godine, ali na bilješci o primitku pismena nije naznačeno da li je predmetni podnesak dostavljen poštom ili ga je sud neposredno zaprimio, dok sam podnesak nosi datum od 03. kolovoza 2006. godine. Nadalje, uvidom u prijemu knjigu Hrvatskih pošta od 03. kolovoza 2006. godine na listu 132 spisa utvrđeno je da je tužitelj predao pismeno koje se odnosi na Trgovački sud u Slavonskom Brodu toga dana, a to dokazuje i preslika povratnice od 07. kolovoza 2006. godine, što upućuje na zaključak da se radi upravo o podnesku od 3. kolovoza 2006. kojim se predlaže nastaviti postupak. Nastavno tome, po ocjeni ovoga suda propust sudskog službenika da u bilješci o primitku pismena naznači da je pismeno zaprimljeno neposredno ili preporučeno putem pošte ne

može ići na štetu tužitelja, pa je nastavno tome prijedlog za nastavak parnice podnesen unutar zakonskog roka kojeg propisuje odredba čl. 179. Stečajnog zakona, a sam se tuženik u podnesku od 25. studenog 2007. očitovao da parnicu preuzima.

Nesporna je da su parnične stranke stajale u poslovnim odnosima na temelju Ugovora r. 45212-400-918/04 od 12. veljače 2004. godine kojim je pravni prednik tuženika kao izvoditelj preuzeo obvezu izgradnje prometnih površina s odvodnjom na pratećem objektu Brloška Dubrava na autocesti Zagreb-Split dionica Žuta Lokva – Ličko Lešće i Ugovora br. 45212-400/7379-03 od 24. prosinca 2003. godine kojim se pravni prednik tuženika obvezao na izgradnju prometnih površina s odvodnjom na pratećem uslužnom objektu Brinje na autocesti Zagreb – Split dionica Jezerane čvor Žuta Lokva te da su po osnovi tih ugovora izdane privremena situacija broj 3 od 22. rujna 2004. godine s troškovnikom i okončana situacija od 15. srpnja 2005. godine s troškovnikom te privremena situacija broj 4 od 10. rujna 2004. godine i okončana situacija od 16. ožujka 2005. godine s troškovnikom. Da su radovi po tim ugovorima izvođeni dokazuju i Zapisnici o okončanom obračunu za izvedene radove od 11. srpnja 2005. godine koji se odnosi na dionicu Žuta Lokva-Ličko Lešće i Zapisnik o okončanom obračunu za dionicu Jezerane Žuta lokva od 15. ožujka 2005. godine. Nadalje, iz ovih zapisnika proizlazi da se pravni prednik tuženika kao izvoditelj na dionici Žuta Lokva-Ličko Lešće predao tri privremene mjesečne situacije za izvedene radove u ukupnom iznosu od 5.468.544,70 Kn bez PDV-a i da je po okončanoj situaciji ostalo za situirati 833.278,54 Kn bez PDV-a, što odgovara i sadržaju okončane situacije od 15. srpnja 2005. godine, a iz zapisnika od 15. ožujka 2005. godine koji se odnosi na dionicu Jezerane – Žuta Lokva proizlazi da je pravni prednik tuženika predao četiri privremene situacije za izvedene radove u ukupnom iznosu od 3.485.362,46 Kn bez PDV-a i da je po okončanoj situaciji preostalo još 395.229,27 Kn bez PDV-a, što i odgovara sadržaju okončane situacije od 16. ožujka 2005. godine. Iz sadržaja toga zapisnika nadalje proizlazi da su radovi završeni sa zakašnjenjem u odnosu na ugovoreni rok isključivo nedovoljnom angažiranosti pravnog prednika tužitelja kao izvoditelja, te da je pravni prednik tužitelja kao izvoditelj tražio produženje roka po trećem dopunskom ugovoru i to samo zbog obračuna radova sa naknadno uvedenim izvoditeljima koji su uvedeni po nalogu tužitelja, kako bi se radovi završili u predviđenom roku zbog zakašnjenja glavnog izvoditelja tj. pravnog prednika tuženika. Iz dopisa pravnog prednika tuženika od 24. rujna 2004., 14. listopada 2005. i 20. kolovoza 2004. godine vidljivo je da je tuženiku bilo poznato da je po nalogu tužitelja u posao uvedeno i društvo IGM Tounj d.d., a da pravni prednik tuženika priznaje tražbinu za isporučene asfaltne mješavine u ukupnom iznosu od 3.433.587,12 Kn i predlaže platiti putem cesije i iz zadržanih sredstava isporukom eruptivnih frakcija – robe. Nadalje i iz troškovnika koje prate privremene situacije broj 3 od 22. rujna 2004. godine, okončanu situaciju od 15. srpnja 2005. godine, privremenu situaciju broj 4 od 10. rujna 2004. godine i okončanu situaciju od 16. ožujka 2005. godine vidljivo je da se posebno iskazuju radovi po nalogu tužitelja i odnose i na društvo IGM Tounj. Nastavno tome, nesporno je utvrđeno da su u predmetnim okončanim situacijama te privremenoj situaciji br 3. i br. 4. involvirani iznosi koji se odnose radove i društva IGM Tounj d.d., a da je to tuženiku bilo poznato i da je to prihvatio, potvrđuju njegovi dopisi od 24. rujna 2004., 14. listopada 2005. i 20. kolovoza 2004. godine, kao i da se

Broj: 7/P-415/2011-81

radi o naknadnoj uputi tužitelja izvršnoj nakon sklapanja ugovora od 24. prosinca 2003. i 12. veljače 2004. što tužitelj ne spori, a koju je tuženik prihvatio u cilju pravovremenog završetka posla.

Uvidom u prijavu tražbine tužitelja i dopunu prijave tražbine utvrđeno je da je tužitelj prijavio tražbinu u stečajni postupak ukupnom iznosu od 10.963.359,10 Kn i da je prijavom obuhvaćena tražbina u ukupnom iznosu od 4.572.650,33 Kn, a odnosi se na tražbinu po osnovi glavnog duga u iznosu od 3.433.099,12 Kn i zatezne kamate u iznosu od 878.918,29 Kn te troškove u iznosu od 260.632,92 Kn i to po osnovi stjecanja bez osnove.

Uvidom u presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3861/2005 koje je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-219/06-4 od 3. veljače 2009. godine utvrđeno je da je tužitelj obavezan na plaćanje društvu IGM Tounj d.d. iznosa od 3.433.099,12 Kn po osnovi glavnoga duga s pripadajućim zateznim kamatama koji su pojedine iznose glavnice teku od dospijeća do isplate i troškova postupka u iznosu od 192.07,19 Kn i to za radove -isporuku asfalta radi pravovremenog završetka radova na auto. cesti Zagreb -Split. Nadalje, iz potvrde o transakciji na listu 141. spisa vidljivo je da je tužitelj dana 30. prosinca 2005. godine društvu IGM Tounj d.d. platio iznos od 3.433.099,12 Kn što predstavlja iznos glavnog duga po presudi P-3861/2005. Na temelju provedenog vještačenja po vještacima mr. Mirjani Radman Funarić i Filipu Tolić, dipl. ecc. i usuglašavanjem vještaka nesporno je utvrđeno da je tužitelj platio tuženiku privremene situacije broj 3, broj 4. i okončane situacije te time i iznos od 3. 433.099,12 Kn (iznos od 2.065.076,45 i iznos od 1.368.022,67 Kn) koji se odnosi na radove za naknadno uvedenog izvoditelja IGM Tounj d.d. sukladno troškovnicima koji se odnose na te situacije i to cesijama tijekom 2004. godine i plaćanjem na poslovni račun tuženika u 2007. godini, kao i da zatezne kamate na iznos glavnog duga od 3.433.099,12 Kn iznose 866.283,23 Kn. Vještačenju je priklonjena vjera jer je sačinjeno u skladu s pravilima struke stručno i nepristrano.

Kako je tužitelj platio i tuženiku i društvu IGM Tounj d.d. iznos od 3.433.099,12 Kn, to je tuženik ovaj iznos stekao bez pravne osnove pa je valjalo utvrditi osnovanom tražbinu tužitelja u ovom iznosu na temelju odredbe čl. 210. Zakona o obveznim odnosima (dalje ZOO, NN 53/91) koji se ima primijeniti na ovaj odnos odnosno odredbe čl. 1112. ZOO-a (NN 35/05 i 41/08). Osnovan je i tražbina tužitelja po osnovi zateznih kamata u iznosu od 866.283,23 Kn jer je tuženik nesavjestan stjecatelj, kao i po osnovi i troškova postupka u iznosu od 192.807,19 Kn prema presudi P-3861/2005, za koje je tužitelj tvrdio da je platio društvu IGM Tounj d.d. dana 28. travnja 2009., a tuženik činjenicu plaćanja nije posebno osporavao, jer ovu obvezu tužitelj ne bi imao da je tuženik postupio po uputi tužitelja koju je prihvatio, što potvrđuju dopisi tuženika i sklopio odgovarajuće ugovore s ovim društvom te mu platio iznos koji je fakturirao i naplatio po privremenim i okončanim situacijama za radove koje je izvelo to društvo, već je ta sredstva zadržao, pa tužitelju pripada pravo potraživati i ove iznose sukladno odredbi čl. 346.st.5. ZOO-a, pa je uz poziv na citirane odredbe odlučeno kao točci I izreke presude.

koate
od
a plat
260.632
ne
dobro

koje ?
kuda

Broj: 7/P-415/2011-81

Pod točkom II izreke presude odbijen je tužitelj s viškom zahtjeva za utvrđenje osnovanosti tražbine kao neosnovan jer troškovi koje je tužitelj imao po osnovi presude pol.br. P- 3861/2005 iznose 192.807,19 Kn, a ne 260.632,92 Kn.

Kako tužitelj nije rješenjem o upućivanju na parnicu upućen na utvrđivanje osnovanosti tražbine nižih isplatnih redova po osnovni kamata na tražbine od otvaranja stečajnog postupka, a niti je dokazao da su rješenjem o otvaranju stečajnog postupka vjerovnici pozvani prijaviti tražbine nižih isplatnih redova po ovoj osnovi sukladnom odredbi čl. 72. SZ-a, to je valjalo u tom dijelu tužbu odbaciti kao nedopuštenu jer tužitelj nema pravni interes utvrđivati osnovanost ove tražbine.

Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je na temelju odredbe čl. 154. st. 3. ZPP-a jer tužitelj nije uspio u razmjerno neznatnom dijelu zahtjeva(sa svega 2 %), zbog čega nisu nastali posebni troškovi. Prema vrijednosti spora od 3.693.732,04 Kn tužitelju je priznat trošak sastava podnesaka od 5. prosinca 2012. i 11. prosinca 2007 (2 x 36.937,00 Kn) i žalbe (18.468,50 Kn) te pristup ročištima od 06. prosinca 2007 i 22. siječnja 2008. godine (2 x 18.468,50 Kn). Prema vrijednosti spora od 4.572.650,33 Kn tužitelju je priznat sastav podnesaka od 26.studenog 2010, 25. studenog 2011, 30. prosinca 2011. i 26. lipnja 2012 (4 x 45.727,00 Kn) podneska od 16. ožujka 2011 (9.234,26 Kn) te pristupi ročištima 24. ožujka 2011. godine, 19. svibnja 2011. godine, 19.siječnja 2012., 18. rujna 2012. i 23. listopada 2012. godine (5 x 45.727,00 Kn) pristup ročištu 8. ožujka 2011 (22.863,50 Kn) te pristup ročištu 14. travnja 2011 (500,00 Kn) te 20. prosinca 2011 (11.431,75 Kn) kao i PDV (142.063,00 Kn) sukladno Tbr. 8.1.Tbr. 9.1. 2 i 5., Tbr.10.4.,Tbr. 42. i Tbr, 48 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje Tarifa: NN 148/09). Tužitelju je priznat materijalni trošak vještačenja (3.500,00 Kn) te trošak sudske pristojbe na presudu (5.000,00 Kn) prema Tbr. 2.1. Tarife sudskih pristojbi.

Tužitelju nije priznat trošak sastava podnesaka od 18. rujna 2006., 6. prosinca 2007., 4. ožujka 2011, 13. svibnja 2011 i 19.svibnja 2011 te pristup ročištu za objavu odluke jer ti troškovi nisu ili nužni i potrebni za vođenje postupka. Troškovi su izračunati prema vrijednosti parnične radnje od 36.937,00 Kn i 45.727,00 Kn, pa je odlučeno kao u točki III izreke rješenja.

Tužitelj nije dokazao da je trošak pristojbe na tužbu i sastava tužbe nastale do prekida postupka prijavio u stečajni postupak, pa je na temelju odredbe čl 95. st. 3. SZ-a odlučeno kao u točki IV izreke rješenja.

U Slavonskom Brodu, 29. listopada 2012. godine

Sutkinja:

Mirna Vujčić v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom potvrđuje
preko
sudske pisarnice:

OPREZ
OVIŠTA O PRAVNOM LIJEPU
Ova odluka dopuštena je žaliti Višekom sudu
u Zagrebu u roku od 3 dana po prijemu
Ova odluka putem ovoga suda u 3 primjeka

Priznato
pod. 2012